

Hímvarrás

Félszáz éves hogyha lettem,
vadcsereznye erdő szélén,
kék hajú este lát magamban –
halk szavú hajnal költögetne.

Ötven csillag tó vizében,
ugyanannyi Tejút hídján.
Messze járnak doboló táncot,
messze pendítnek ezüsthúrt.

Messze volnék, visszaérnék,
küszöbömön mohapárna,
hazatérnék hajlékomba,
macskaléptű béke várna.

Elvesztettem zsebkendőmet,
szöcskenépek átugorják,
fülemüle fészkel rajta,
csönd aranyfonala rajta.

Vendégség

Mit akartok, mit kerestek?

Én éppen téged kereslek,
tudtam, bölcs vagy, kedvességed
hét határon, úgy bizony,
hetedhét határon
ismertté tett téged!

Kerüljetek beljebb,
jóféle pogácsám,
bő kutamból tiszta víz,
terítve az asztal,
lócámon mind elférnétek!

Nemcsak téged keresünk,
ötven éved merre tartod,
mázás korsó, vén gerenda,
tölgyfa láda, gyöngyszelence
eltűnt időd merre?

Eltűnt időm gyöngyvirág
fatáblára festve.
Vesszőputtony régi szőlők
fürtjeit cipelte.
Kemencében tűz is volt,
éltünk melegénél.
Nem hajoltunk kút fölébe
könnyes feledésért.

Kit kerestek? Engem?
Vagyok sokszorozva.
Szél hintázik szemöldökfán,
nevet ír a porba.